

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHARLIE CHAPLIN'İN
İNSANOĞLUNU 'ARAYIŞ'I
ALTINA HÜCUM

HAVADA ASK KOKUSU VAR.

DREW BARRYMORE JUSTIN LONG

SENİ UZAKTAN SEVMEK GOING THE DISTANCE

**“Nihayet! Karşı
konulamaz taze
bir komedi!”**

– Caryn James, MARIE CLAIRE

ŞİMDİ DVD VE VCD'DE!

NEW LINE CINEMA PRESENTS AN OFFSPRING ENTERTAINMENT PRODUCTION "GOING THE DISTANCE" DREW BARRYMORE JUSTIN LONG CHARLIE DAY JASON SUDEKIS AND CHRISTINA APPLEGATE
MUSIC BY MYCHAEL DANNA SUPERVISOR DANA SANDO EDITED BY PETER TESCHNER PRODUCTION DESIGNER KEVIN KAVANAUGH DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY ERIC STEELBERG EXECUTIVE PRODUCERS DAVE NEUSTADTER RICHARD BRENER MICHAEL DISCO
PRODUCED BY ADAM SHANKMAN JENNIFER GIBBOT GARRETT GRANT WRITTEN BY GEOFF LATULIPPE DIRECTED BY NANETTE BURSTEIN

tiglon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

© 2010 Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

OSCAR ADAYLARI VE MAHSUN KIRMIZIGÜL!

83

AKADEMİ ÖDÜLLERİ ADAYLARI AÇIKLANDIĞI AN
SİNEMAYLA ORTALAMANIN BİRAZ ÜZERİNDE

■ ilgilenen herkes aynı tepkiyi verdi: Christopher Nolan nasıl olur da yönetmen adayları arasına

girmez? "Başlangıç"ın (Inception) birçok özelliğini ödüle layık görmeyebilirsiniz... Film olarak fazla sükseli, kibirli bulabilirsiniz; oyuncularına fazla iş düşmediğini düşünüp onları aday göstermeyebilirsiniz ama.... Ama Nolan'ın nasıl zor bir işin altından nasıl da görkemli ve her şeye nasıl da hakim bir şekilde çıkabildiğini görmemek, görememek enteresan tabii...

Aslında dış basını takip edenler, bu Nolan şokunun tüm dünyada yaşandığını fark etmişlerdir. Enteresandır, geçen yıl David Fincher'ın "Yedi" (Se7en) ya da "Dövüş Kulübü" (Fight Club) gibi yapıtlarını es geçip belki de filmografisinin en 'düz' ve en 'stüdyo filmi' olan "Benjamin Button"ın Tuhaf Hikayesi'ne (The Curious Case Of Benjamin Button) adaylıklar ve övgüler yağdırmışlardı. Bu sene de en çok da iyi yazılmış senaryosuyla öne çıkan "Sosyal Ağ" (The Social Network) ile ödülün favorisi olarak gözüküyor Nolan listede olmayınca... Planın bu olup olmadığını 27 Şubat Pazar gecesi göreceğiz...

Ama bu oylama sistemiyle bazen bazı filmler ve isimler bir şekilde aradan sıyrılabilir ya da tam tersi gözden kaybolabiliyorlar... Tıpkı bizde Yeşilçam Ödülleri'nde ya da SiYAD Ödülleri'nde de olduğu gibi... Tüm üyeler, kendi beğenilerini bir dosya kağıdında belirliyorlar ve bunların aritmetik üstünlük sağlayanları ödülleri belirtiyor. Ama sanırım bir tek bizim sanatçılar ödül alamayınca celallenip sağa sola saldırıyorlar... İçinde filminin yarıştığı her Altın Portakal Film Festivali'nin ödül töreninden sonra 5-10 kişinin zor yatıştırılabildiği bir Gani Şavata vakası var bizde...

Mesela hiçbir haber ajansına Christopher Nolan'ın "Yeter artık, ben daha ne yapayım kardeşim? Adam kayırıyorlar, mantık dışı işler yapıyorlar, bunlar danışıklı dövüş, aslanları farelere yediyorlar" gibi veryansınlar ettiğine rastlamadık... Galiba Nolan, bu duygularını

ya içine atıyor, ya da kendini alkole veriyor! Bu yabancılar da pek bir vurdumduymazlar! İnsan değil mi? İnsan değil! Bir tepki vermek lazım oysa ki değil mi? Bakın mesela Mustafa Altıoklar, Film-Yön başkanlığından nasıl da 's.ktir çekerek' istifa etti... Böyle olacaksınız! Ya da okuyun Sinan Çetin'in röportajlarını, her cümlesi sinema okullarında çerçevelenip asılmalı, genç sinemaseverlere okutulmalı! Bakın Mahsun Kırmızıgül'e... Yaptığı her filminin ardından memleketteki bütün ödüllere ipotek koyduğunu düşünüyor, sonra bakıyor ki vermiyorlar çatır çatır hakkını arıyor! Aday filmlerin yapımcılarının başvurusuyla belirlenmediği, vizyona girmiş olmalarının tek ölçüt olduğu ödül organizasyonlarından filmini çekiyor sözümona... Avukatına talimat veriyor ve açıklama yazdırıyor. Açıklamada deniyor ki; "Türkiye'de yapılan ödüllendirilme yöntemindeki kayırmacı ve çarpık yaklaşım sonucu ortaya çıkan mantık dışı dağılım nedeniyle müvekilim Mahsun Kırmızıgül, filmlerini festivallere ve bu tür yarışmalara göndermemektedir..." Yani Mahsun Kırmızıgül'ün mantığı en doğru mantıktır ve tüm sinema festivalleri ve değerlendirmelerde bunun dışına çıkıldığı için kendisi filmlerini 'filmlerüstü' bir seviyeye taşımıştır!

Biz, her filminden sonra bu ona buna küsen, oyuncaklarını toplayıp giden yönetmenlerle uğraşıp duruyoruz... Öbür tarafta Nolan, yeni "Batman" filmine gömülmüş, Godard "Beeelki gelirim verdiğiniz heykeli almaya" filan diyor... Gelin bakın daha doğruya, son yıllarda pek bir sıkıfıkı olduğunuz komşu ülkede, İranlı sinema sanatçıları Cafer Panahi ve Muhammed Resulov, çeşitli siyasi suçlamalarla altışar yıl hapse çarptırılmaları yetmezmiş gibi yirmişer yıl da meslekten men ediliyorlar!.. Eminiz ki onları 6 yıl hapisten çok, meslekten men edilme cezası yaralamıştır... Sinema yapmak böyle bir tutkudur çünkü...

Bu taraftan gelen ses ise sanki şöyle gibi görünüyor: "Hepimiz kardeşiz ama seyirci rekoru, para ve tüm ödüller benim olmalı! Panahi mi? O da kim? Hiç duymadım!"

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, İLHAN YURTSEVER, FİLİZ ÖRGEN, MÜZEYYEN BEDEL YALÇIN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Biutiful, Tron Efsanesi, Kurtlar Vadisi: Filistin.

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.
Beş üzerinden, buçuksuz.

14 TRENDEKİ YABANCI

SİYAD Ödülleri'nin bu yılki adaylarına bir göz attık. Çekişmenin
"Kosmos", "Çoğunluk" ve "Bal" arasında olacağı aşikar.

16 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Charlie Chaplin, 'arayış' kavramının bütün ipuçlarını
bu başyapıtıyla veriyor: Altına Hücum.

18 ÖLÜM KARARI

Sinemada 'ödül' denince ilk akla gelenler...

22 GİZLİ AJAN

René Clair'den erken dönem sürrealist sinema başyapıtı: Antrakt.

24 AİLE OYUNU

DVD eleştirileri: Şey, Sahtekâr.

28 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı:
Oscar adayları: En İyi Film, En İyi Yönetmen, En İyi Erkek Oyuncu,
En İyi Kadın Oyuncu, En İyi Senaryo.

BIUTIFUL

YÖNETMEN Alejandro

González Iñárritu

OYUNCULAR Javier Bardem,

Maricel Álvarez, Hanaa Bouchaib,

Guillermo Estralla

YAPIM 2010 Meksika-İspanya

SÜRE 147 dk.

İñárritu'nun, dördüncü uzun metrajlı filminde de, iki küçük çocuğuyla yaşama savaşı veren Uxbal'ın hikâyesi çevresinde aynı arayışının, daha da pesimist bir bakışla sürdüğünü görmekteyiz.

YARATICI'SINA ULAŞMAK İÇİN BİR KULE İNŞA EDEN İNSANOĞLUNUN KİBRİNE kızan Tanrı, onların aynı dilden yaptıkları konuşmaları engelleyici bir çeşitlilik yaratarak aralarındaki farklılıkları keskinleştirir. Tanrı'nın kusursuzluğuna ulaşmak için çabalayan insan, ayrı dillerden konuşmaya başladıktan sonra ayrılır. Anatomik olarak aynı şekilde yaratıldığı halde, dil, renk, inanç, bölgesel/iklimsel farklılıklar marifetiyle, giderek sınıfsal ayrımlarla, ekonomik gücün askeri gücü beslemesiyle sürekli kavga halinde varlığını sürdürmeye başlar...

Alejandro González Iñárritu, bir önceki filmi "Babil"de (Babel), üç kıtada, birbirinden 'tamamıyla farklı' olduğu varsayılan Tanrı kullarının, olaylar silsilesiyle birbirlerinin yazgılarını değiştirmelerinden yola çıkarak, önyargılardan, egemenin zulmünden, yoksulluktan, iletişimsizlikten beslenen, günümüz 'huzursuz/mutsuz insan' profillerini sergilemiştir. İnsan, Yaratıcı'nın bir şakası gibidir; kısa yaşamına göre, ziyadesiyle sevme yeteneği ve o oranda da vicdani azap yüklenmiştir. İnsanın bu gezegendeki serüvenini anlamaya ve anlatmaya çalışan İñárritu'nun, dördüncü uzun metrajlı filmi "Biutiful"da da, iki küçük çocuğuyla yaşama savaşı veren Uxbal'ın hikâyesi çevresinde aynı arayışının, daha da pesimist bir bakışla sürdüğünü görmekteyiz. Ama önce yönetmenin geçmişine bir göz atmakta yarar var.

İñárritu, 2000 yılında, Mexico City'de geçen, toplumun farklı katmanlarından insanların birbirlerinin geleceklerini değiştirdiği bir 'trafik kazası kavşağı'ndan üç yöne akan öyküleri anlattığı "Paramparça Aşklar Köpekler"deki (Amores Perros) grameriyle Türkiye de dâhil birçok ülke sinemacısını etkilemesini, büyük oranda, senaryo yazarı Guillermo Arriaga'ya borçludur. İkinci film, üç insanı koyu bir mutsuzlukla sarmalayan korkunç bir kazanın merkezinde olduğu, ölüme karşı zayıflık ve suçluluk, affetme temalarını dokuyan "21 Gram" (21 Grams) ve sonra da "Babil" (2006), aynı

işbirliğinin ürünüdür.

Üç yıl arayla çekilen üç filmin ortak özelliklerine baktığımızda, mekânları ve zamanı, ileri – geri sıçramalarla dokuyarak, 'kader çizgisi' üzerinde sağlam bir yapı kurulduğunu görürüz. Kader, hele bir de edebiyatı gerçeküstü unsurlarla beslenen, dili Latince'den türemiş bir orta Amerika ülkesine mensupsan, sert gerçekleri anlatırken sorgulayacağın bir kavramdır. İşte bu nedenle, ikilinin yapıtlarında, somut olayların keskinliği ile soyut gerçeküstü bir bütün oluşturur. Zaten insanlığın tüm sırrı da, zavallı kullar, Babil kulesi gibi somut bir varlıkla, gökyüzüne yani soyut olana, Yaratıcı'ya ulaşip onunla bütünleşirlerse aydınlanacaktır. Ancak Tanrı, ondan önce, bazı duyarlı ölümlülere sınırlı yetenekler bahşederek ölümden sonrasına ilişkin ipuçları vermektedir. Uxbal'ın sezgisel medyumluğu gibi.

İñárritu, Arriaga'dan ayrı çektiği bu ilk uzun metrajlı filminde, 'Babil halkları'nı, bu kez, Akdeniz kıyısındaki 'renkli bir kent'e, İspanya'dan eski tarihi ve merkezî otoriteden özerk Katalunya'nın başkenti olması özellikleriyle öne çıkan Barselona'ya taşımış. Filmdeki karakterler/ tipler, 21. yüzyılda insanlığın ulaştığı saygın zirveye (!) ait değiller ama: Mafya üyeleri, alt sınıf uyuşturucu satıcıları-kullanıcıları, Afrikalı - Asyalı kaçaklar, işçi köleler, küçük fahişeler, rüşvetçi polisler... Öykülemde ilk üç filmdeki tarzını bıraksa da, öz itibarıyla aynı ve tabii daha karanlık bir tablo karşımızdaki: Filmin merkezinde, dünyadaki 6,932 milyar kişiden bir adam olan Uxbal'ın, iki çocuğunun geleceği için anlam kazandırmaya çalıştığı kısa yaşamı yer alıyor... Onun çevresinde yer alan, birbirinden farklı ancak yazgıları kesişen insan hikâyeleriyle, adaletten yoksun, sefil, acı yüklü yaşamlar da sert bir gerçeklikle aktarılıyor.

Var olması bile kocaman bir problem olan, gençlik aşkı eski karısının manevi baskıları ve kan işlemeye başladığı safhada artık baş edemediği prostat kanseri ile ölüme giderken geride bıraktıkları için planlar yapan, üstelik medyumluğu olduğu için yüreği fazlasıyla

İñárritu,
oyuncularının derilerine
monte edilmişçesine
anları yakalayan
kamera çalışmasıyla,
tedirginliğini ve
umutsuzluğunu
seyirciye geçiriyor.

kavrulan bir adam o. Zamansız ölen çocuklarla 'diğer tarafa geçecekleri eşikte konuşup' ebeveynlerine mesaj aktarırken de, üzerlerinden para kazanmak zorunda kaldığı yasa dışı göçmenlerin insanlık dışı koşullarda yaşamaya çalışırken gazlı ısıtıcıdan zehirlenip uykuda ölmeleri de, 'son yolculuğu'na yaklaşırken, ruhsal karanlığında iyice dibe çekilmesine neden oluyor.

İñárritu, oyuncularının derilerine monte edilmişçesine anları yakalayan kamera çalışmasıyla, her hassas sanatçı gibi, tedirginliğini, giderek kaotik bir hal alan 'gidişat'a dair kaygılarını, insafsızca kötüleşen insanoğlunun bu dünyadaki varlığının çöküşüne dair umutsuzluğunu, seyirciye geçiriyor. O, ustalık mertebesinde bir yönetmen.

Nüfusunun beşte birinin günlük bir dolardan az para ile yaşamaya çalıştığı veya her yıl yüz

yirmi bin civarında kadınla genç kızın Batı Avrupa'ya satıldığı bir dünyanın ve Uxbal'ın oğlunun bozuk İngilizcesindeki gibi "biutiful'un, çoğu insan için asla 'beautiful'a dönüşmeyeceğinin farkında, seyirciye tokat yemiş gibi hissettiriyor. Javier Bardem adındaki oyuncunun, genç yaşta çocuklarından ölüm yoluyla ayrılacak bir babanın kalp atışlarını, pişmanlığı, acımayı, vicdan azabını, öfkeyi, çaresizliği seyirciye aktarırken, kendi kariyeriyle ilgili yaşadığı, 'karakterin gerçekliği' noktasındaki tuhaf deneyimin de müsebbibi bir yönetmen. Çünkü rolü sadece Bardem için yazmış. 7

Striptiz kulübünde geçen ve uyuşturucu satan işportacıların polislerce kovalandıkları sahneler, antolojilere geçecektir.

Çinli patronun hemcinsi tarafından ayartılmasının yol açtığı gelişmeler, filme 'homofobik' bir damga vurulmasına yol açabilir.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayillerde

TRON EFSANESİ

1 982'DE GÖSTERİME GİRDİĞİNDE HEM BİÇİM HEM DE İÇERİK OLARAK 'BEKLENEN'DEN ötelerde bir yere konuşlanan "Tron", bilgisayar oyunlarıyla efektlerinin 'ilginç' bir uyum içinde raks ettiği bir film olmuştu. Güç, otorite, faşizm kavramlarının karşısında duran, bunun yanı sıra 'bireysel özgürlük' kavramınıysa didik didik ederek önünü açmaya çalışan yapım, 'basit' bir fikrin nasıl dallanıp budaklanabileceği üzerine de keskin ipuçları taşıyordu.

Aradan geçen yaklaşık 30 yılın ardından çekilen devam filmi "Tron Efsanesi" ise, gelişen teknolojinin bütün nimetlerini kullanarak, ilk filmin açtığı yolu özenle takip ediyor. Orijinal filmin 'basit' fikrini biraz daha geliştirerek önümüze koyan bu çalışma, temel izlekten fazlaca uzaklaşmayı ise hiç düşünmüyor.

İlk filmde 'ana kontrol bilgisayarı'nın marifetiyle 'sanal alem'in içine sıkışan Flynn'in bu durumdan nasıl kurtulduğunu adım adım takip etmiştik. Her şeyi ve herkesi kontrol etmek üzerine kurulu bir 'düzen'i yerle bir eden kahramanımız, Tron adlı programla birlikte başarmıştı tüm bunları. Şimdiyse, sanal dünyanın içinde adeta hapsolan Flynn'e oğlu Sam eşlik ediyor. Babasıyla aynı kaderi paylaşan Sam, Flynn'in yarattığı canavarı (gelişkin bir program olan Clu) ortadan kaldırıp 'özgürlük'ün sınırlarını genişletmek için çaba harcıyor bu hikayede.

Bu filmi sıradan bir efekt bombardımanı olarak görmek haksızlık olur. Zira burada 'araç' olarak kullanılan bilgisayar dünyası, gerektirdiği efekt yoğunluğuna sahipse de 'mesele'nin özünden sapmayı getirmiyor beraberinde. Bir 'kurtuluş' hikayesi anlatılırken, bunun neden ve nasılları üzerine epeyce kafa yorulduğu apaçık ortada. Tabii bu durumun asıl müsebbibi ilk film. Steven Lisberger'in şimdilerde bizlere 'naif' gelen filmine 'doğru' açılardan yaklaşıp 'yeni bir dünya' kurmayı başarıyor devamı da.

Öncelikle faşizan ve tektipleştirmeye yönelik bir anlayışın karşısında duruyor bu film, tıpkı orijinali gibi. Clu'nun Roma İmparatoru edasıyla 'gladyatör savaşları'nı izleyerek eğlenmesi,

programların birbirlerini yok etmek için giriştikleri mücadeleden nemalanması, 'yeni dünya düzeni'nde 'tek süper güç' kimliğiyle her şeyi ve herkesi tek başına yönetme hevesindeki Amerika Birleşik Devletleri'nin bir izdüşümü gibi. Nazizm Almanya'sına gönderme olarak algılanabilecek Clu'nun askerlerine yaptığı konuşmaysa faşizmin ayak seslerini net biçimde duymamıza vesile oluyor. Bu iki ayağı birleştirerek 'görünen faşizm'le 'gizli faşizm'in buluşmasını sağlıyor bir yandan da film. Kırıyan, yok edilense her zaman olduğu gibi halklar ve onların 'özgürlüğü' oluyor.

Filmi bir bakıma 'uyarı' gibi algılamak da mümkün. Yoksa tümüyle 'umutsuz' bir tablo çizmiyor, izleyeni yıldınlığa sürüklemiyor. Bunu da Flynn ve oğlunun temsil ettiği 'başkaldırı'yla anlatıyor, bu ikilinin 'bilgelik'le 'cesaret'inden yararlanıyor, insanoğlunu bu iki kavrama yakınlaştırmaya çağırıyor, tabii bir 'blockbuster' olduğunu da unutturmadan. Mekanikleşen insanlığın yeniden 'yaşar' kılınması uğruna feda edilen yaşamlara saygılarını sunarken, sinema taknolojisinin ulaştığı boyutun enfes uzantılarını yansıtmayı da seyderiyoruz bir yandan. 30 yıl öncesinden gelen filmin 'çocuksu' havasından eser yok burada, ama bir 30 yıl sonra bu filmin nasıl görüneceğini de merak etmiyor değiliz.

Halkların 'kendileri için düşünen' otoriteyi takip etme kolaycılığını bırakıp, 'özgür düşünce'yle hareket etmelerini öneriyor "Tron Efsanesi". Buna ket vurmaya çalışanlara başkaldırmaksa kaçınılmazdır ve bir 'erdem'dir demeye getiriyor biraz da. Bunu anarşizan bir yapıyla buluşturmuyor, ama 'ışık'a ulaşmanın yolunun 'isyan'dan geçtiğini, devamında da 'devrim'in geleceğini söylüyor. Flynn ve oğlunun işaret ettiği gibi, 'bilgelik' ve 'cesaret' kavramlarının açacağı yolu takip etmenin 'tek çözüm' olduğunu gösteriyor. Görmek isteyenlere tabii...

Filmin aksiyon ihtiyacını karşılayan sahneler, meseleden kopmayı getirecek bayagılıktan fersah fersat uzaktalar.

Jeff Bridges'in 'genç efekt hali' Clu, zaman zaman hikayenin inandırıcılığını zedeliyor.

ORIJİNAL ADI TRON: Legacy
YÖNETMEN Joseph Kosinski
OYUNCULAR Jeff Bridges, Garrett Hedlund, Olivia Wilde, Bruce Boxleitner, James Frain, Michael Sheen
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 125 dk.

Sıradan bir efekt bombardımanı değil. 'Araç' olarak kullanılan bilgisayar dünyası, efekt yoğunluğuna sahipse de 'mesele'nin özünden sapılmamış.

KURTLAR VADİSİ: FİLİSTİN

YÖNETMEN Zübeyr Şaşmaz
OYUNCULAR Necati Şaşmaz,
 Gürkan Uygun, Kenan Çoban,
 Nur Aysan, Erdal Beşikçioğlu
YAPIM 2010 Türkiye
SÜRE 109 dk.

KURTLAR VADİSİ" FİLMLERİ (TAMAMEN TİCARİ AMAÇLA ÇEKİLEN GLADİO FİLMİ hariç) Türkün Türke propagandası oldu hep. Bir televizyon dizisinde mafyayı çökertmek için aralarına sızan kahraman istihbaratçımız Polat, dizi yıllarca sürdürükçe acayip bir şeye dönüştü. İlk filmde Irak'taki askerlerimizin başına geçirilen çuvalların intikamını aldı, şimdi de sıra İsrail'e geldi...

"Kurtlar Vadisi: Filistin", gerçekte bir türlü aksiyona dökülemeyen Türkiye'nin Müslüman dünyasının 'büyük ağabeyi' olma hayalinden beslenen propagandist bir film. Mavi Marmara gemisine yapılan saldırının 'canlandırma' sıyyla açılan film, sonrasında aralara ajite edici 'parça'ların atıldığı bitmek bilmeyen koca bir çatışma sahnesine dönüşüyor.

Kimler tarafından görevlendirildiği belli olmayan Polat ve arkadaşları turistin, sivillerin bol olduğu Kudüs'ün doğusundan çatır çatır İsrail askeri öldürerek bodoslama ilerliyorlar. Her attıkları kurşun bir İsrail askerinin kafasına isabet ediyor. İsrail askerleri ise öyle kötü eğitilmişler ki film boyunca üç adama otomatik silahlarla, tankla tüfekle ateş

ediyorlar; sadece Memati'nin ayağını birazcık sıyrabiliyorlar! Polat ve arkadaşları film boyunca göz göre göre yaklaşık 100 kişiyi öldürüyorlar. Artık üçüncü dünya savaşının çıkması lazım bu durumda!

Herkesin düzgün Türkçe konuştuğu filmde yabancı bir tur rehberi genç kadın da var. Her masala bir prenses lazım tabii ki... Bu Amerikalı kız bir de Yahudi olmalı ki, Yahudiliğinden utansın, Polat'ın onu kurtarmasına muhtaç kalsın. Güzel rüyalar bunlar!

Salonlardaki 17-20 yaş arası seyirci onu her fırsatta alkışlıyor. Moşe Müslüman öldürdükçe hırslanıyorlar ve TV'de severek izledikleri deli dolu polis Behzat Ç.'ye (Erdal Beşikçioğlu) lanetler ediyorlar bu sefer. Nihayet finalde büyük orgazm gerçekleşiyor da gençlerimiz rahatlıyorlar ve ağabeyleri Polat gibi olmanın hayalleriyle evlerine yollanıyorlar! 🇹🇷

"Kara Şahin Düştü"nü taklit eden çatışma sahnelerinde tek tük 'başarılmış' efektler mevcut.

Zikir sahnesinin hikayede yerleştirildiği yer çok anlamlı. İzleyenler burada ne kadar bilinçli orası şüpheli...

'Turkish Rambo',
 bu sefer İsrail'e
 haddini bildiriyor.

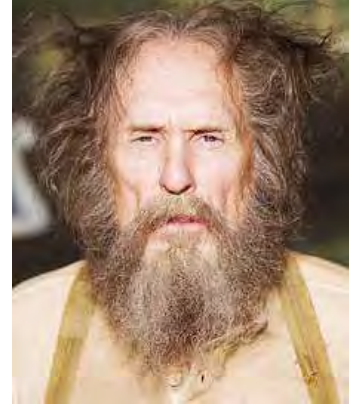
BIUTIFUL

KURLAR VADİSİ: FİLİSTİN

TRON EFSANESİ

BÜYÜK SİR

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
BIUTIFUL		★★★			★★★	★★★★	★★★★
KURLAR VADİSİ: FİLİSTİN					★		
TRON EFSANESİ					★★★	★★★	
5 NO'LU CEZAEVİ 1980-1984			★★★			★★★	
AĞAÇ					★★★	★★★	
ASLI GİBİDİR						★★★★	★★★★
AŞK SARHOŞU		★★★		★★★	★★	★★★	★★★
BENİM ADIM AŞK	★★★★	★★★★			★★★	★★★★	
BÜYÜK SİR					★★★	★★	★★★
CADILAR ZAMANI		★★			★★	★	★★
ÇAPKIN	★			★★			
ÇÖLDE KUTUP AYISI		★★★	★★★★		★★★	★★★★	★★★
EYYVAH EYYVAH 2			★★		★★	★★	
GULLİVER'İN GEZİLERİ					★★★	★★★	
GÜNAH KEÇİSİ		★			★	★	
GÜZEL BİR HAYAT DÜŞLERKEN						★★★★	
HAYDE BRE			★		★★		★★
HÜR ADAM: BEDİÜZZAMAN SAİD NURSİ			★				
KAĞIT	★★		★		★★		★★
KUKURİKU: KADIN KRALLIĞI			★				
MEGAZEKA					★★★	★★★	
MEMLEKET MESELESİ						★	
TEHLİKELİ AŞK						★★	★★★
SAHTEKÂR	★★★	★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★	★★★★
ŞEY	★★★★	☆☆☆☆☆☆	★★★	☆☆☆☆☆☆	★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆☆

ELEŞTİRMENLER, 'YAZAN VE YÖNETEN'İ SEVER!

2009 ve 2010'da Altın Portakal kazanan iki film, Reha Erdem'in "Kosmos" u ile Seren Yüce'nin "Çoğunluk" u bu yıl SİYAD listesinde rekabete girdiler. Dahası var; Berlin'de Altın Ayı kazanan "Bal" da En İyi Film adaylarından biri.

BU YIL 43. KEZ VERİLECEK SİYAD ÖDÜLLERİ İÇİN TOPLAM 11 KATEGORİDE BELİRLENEN BEŞER ADAY, 27 OCAK'TA YAPILAN BASIN toplantısıyla açıklandı. Toplam 45 SİYAD üyesinin katıldığı oylama sonucunda belirlenen aday film ve aday sanatçılar içindeki 'birinciler', 21 Şubat'ta yapılacak ikinci tur oylamanın ardından kesinlik kazanacak. Ödüller ise 24 Şubat Perşembe gecesi İstanbul-Maslak'taki TİM Show Center'de düzenlenecek törenle sahiplerini bulacak. SİYAD'ın bu yıl onur ödülüne değer gördüğü üç usta sanatçının, Tuncel Kurtiz, Cahit Berkay ve Yusuf Kurçenli'nin ise daha önce kamuoyuna duyurulmuş olduğunu da anımsatayım.

2010 boyunca ticari gösterime giren 65 film içinde ancak 15 filmin adaylık yelpazesinde yer bulduğu, 50 filmin hiçbir dalda aday çıkaramadığı bu yılki oylama sonucunda ortaya çıkan en dikkat çekici noktada ise, En İyi Film kategorisinde göze çarpıyor bana sorarsanız. 2009 ve 2010'da Altın Portakal kazanan iki film, Reha Erdem'in "Kosmos" u ile Seren Yüce'nin "Çoğunluk" u bu yıl SİYAD listesinde rekabete girdiler. Dahası var; Berlin'de Altın Ayı kazanan "Bal" da En İyi Film adaylarından biri. Yani önemli ödüller almış üç film söz konusu bu 'zor seçim'de ve diğer iki film olan "Beş Şehir" ile "Bahtı Kara" da yabana atılacak gibi değiller.

En İyi Yönetmen kategorisinde de bu beş filmin yönetmenlerinin adlarını görüyoruz: Reha Erdem, Semih Kaplanoğlu, Theron Patterson, Onur Ünlü ve Seren Yüce.

Mahmut Tali Öngören anısına verilen En İyi Senaryo kategorisine baktığımızda ise sinema yazarlarının 2010'da en beğendiği ilk beş filmin senaristlerini (aynı zamanda yönetmenleri) görüyoruz: R. Erdem, S. Kaplanoğlu-Orçun Köksal, O. Ünlü, S. Yüce... Tek fark, Selim Demirdelen'in "Kavşak" la devreye girmiş olması ki o da yönetmen-senarist. Sinema yazarlarının 'yazan ve

yöneten' isimlere büyük sempati beslediği söylenebilir!

Yıllardan beri SİYAD üyelerini ve tabii festival jürilerini de en çok zorlayan dallardan birinde sıra... Laf aramızda bu yıl da pek çok sinema yazarının listesini oluştururken 'kadın oyuncu' belirlemek konusunda 'sıkıntı' yaşadığını söyleyebilirim. Bunun nedeni olarak da erkek senaristlerin 'kadın rolleri' konusunda eli sıkı davrandığı, kadın karakterler yaratmak konusunda yeterince başarılı olunmadığı ifade edilir. Hemen peşinden, kendi adıma pek öyle düşünmediğimi, son yıllarda kadın oyuncularımızın performanslarında gözle görülür bir başarı kaydedildiğini ekleyebilirim. Cahide Sonku En İyi Kadın Oyuncu Performansı dalında pek çok aday vardı ve oluşturulan her listeyi bilen birisi olarak ciddi bir rekabet yaşandığı ve ikinci tur oylamada da yaşanacağı görülüyor. İşte ikisi hayli genç, beş aday: Demet Akbağ ("Eyvah Eyvah"), Sezin Akbaşoğulları ("Kavşak"), Sevinç Erbulak ("Prensesin Uykusu"), Esme Marda ("Çoğunluk"), Türkü Turan ("Kosmos").

Gelelim En İyi Erkek Oyuncu Performansı'na: Tansu Bicer ("Beş Şehir"), Güven Kıraç ("Kavşak"), Bartu Küçükçağlayan ("Çoğunluk"), Reha Özcan ("Bahtı Kara"), Sermet Yeşil ("Kosmos").

En zorlu rekabetin yaşandığı-yaşanacağı dallara geldi sıra. En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Performansı için Yeşim Ceren Bozoğlu ("Bahtı Kara"), Ceyda Düvenci ("Ejder Kapanı"), Nihal Koldaş ("Çoğunluk"), Selen Uçer ("Büyük Oyun"), Nurcan Ülger ("Pus") sıralanıyor listede. En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu Performansı içinse, Erdal Beşikçioğlu ("Bal"), Genco Erkal ("Prensesin Uykusu"), Volga Sorgu ("Kara Köpekler Havlarken"), Settar Tanrıöğen ("Çoğunluk"), Cem Yılmaz ("Av Mevsimi")...

Diğer dört daldaki adayları da Arka Pencere sayfalarında tarihe not düşelim...

En İyi Görüntü Yönetimi: Florent Herry

("Kosmos"), Uğur İçbak ("Av Mevsimi"), Barış Özbiçer ("Bal"), Barış Özbiçer ("Çoğunluk"), Ercan Özkan ("Pus").

En İyi Müzik: Alp Erkin Çakmak-Barış Diri ("Kara Köpekler Havlarken"), Herve Guyader-Reha Erdem ("Kosmos"), Cenap Oğuz ("Beş Şehir"), Selim Demirdelen ("Kavşak").

En İyi Kurgu: Ahmet Can Çakırca ("Beş Şehir"), Selim Demirdelen ("Kavşak"), Ayhan Ergürsel-Semih Kaplanoğlu-Suzan Hande Güneri ("Bal"), Reha Erdem ("Kosmos"), Mary Stephen ("Çoğunluk").

En İyi Sanat Yönetimi: Ömer Atay ("Kosmos"), Meral Efe ("Çoğunluk"), Naz Erayda ("Bal"), Elif Taşçıoğlu ("Ses"), Hakan Yarkın ("Yahşi Batı").

Son olarak, her daldaki beş filmin değişik miktarda oylar aldığını ama ikinci oylamada 'dengeler'in her açıdan değişebilme olanağı bulunduğunu da önemle belirtiyim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ALTINA HÜCUM

Sosyalist bir sinemacı olmanın zorluklarını hayatının sonuna kadar yaşamış Charlie Chaplin, insan doğasının 'aydınlık' ve 'karanlık' yanlarının bitmeyen mücadelesini sergilerken, bir aşk hikayesinin göbeğine atar bizleri, 'arayış' kavramının bütün ipuçlarını vererek.

ABD'DE SOSYALİST BİR SANATÇI OLMANIN BÜTÜN AĞIRLIĞIYLA SİNEMA YAPAN VE YEDİNCİ SANATIN BUGÜNLERE GELEN kimliğini kazanmasında büyük rol oynayan Charlie Chaplin, sinema adamı olmanın çok ötesinde bir 'simge'dir. Düşüncelerinden taviz vermeyen, bunları sinemasına da harfiyen yansıtan sinemacı-düşün adamı, yarattığı 'berduş' (tramp) karakterinin özelinde bütün bir insanlığın yaşadığı deformasyonu aktarır filmlerine. 'Dürüst' ve 'iyi' olmak gibi erdemlerin peşine takılır, 'sahtelik' ve 'kötülük'le mücadele eder, toplumların çürüten yapılarına eleştirel bir açıdan yaklaşır, onları aklıyla kısıp alır.

1910'lardan 60'lara kadar süren uzun sinema hayatında çektiği başyapıtlar arasında 1925 yapımı "Altına Hücum" (The Gold Rush), bizim için biraz daha 'özel'dir diğerlerine göre. Chaplin, bütün özelliklerini bir araya toplayıp hikayesine yansıtır burada. Toplumsal bir değişim/dönüşüm hikayesi anlatırken, bir yandan melodramatik bir aşk hikayesine de soyunur, akrobatik yeteneklerini sergileyebileceği bir ortam da yaratır, insan doğasının 'aydınlık' ve 'karanlık' yanlarının bitmeyen mücadelesini de sergiler, bugünün romantik komedilerine ilham kaynağı olan bir romans ve komedi birlikteliğine de gider, müzikal yetkinliğini gösterebileceği bir atmosferi de yamacımıza taşır...

'Berduş'un (Türkiye'de ona Fransızlardan arakladığımız Şarlo ismini uygun bulduk) Alaska'ya altın aramak için gidişini ve burada yaşadığı 'mucize'yi anlatır "Altına Hücum". Kısmen epizodik bir anlatım tutturur Chaplin filmde; kahramanını zorlu doğa koşulları içine yerleştirir önce, sonra bir kulübede iki

adamlı aynı çatı altına sokar, buradan kurtulduğunda maden kasabasında hayatının aşkıyla tanışır, ardından da yeniden karla kaplı dağa geri gönderir, en nihayetinde de 'mutlu son'a giden formülün peşine takılır... Ana hatlarıyla çizdiğimiz yol haritası, tabii ki bu kadar 'basit' bir yapıya sahip değil. Sayısız çıkmaz sokak barındıran hikaye, kahramanımızı 'arayış' kavramı içinde farklı noktalara götürür, birden fazla şeyi aradığı bir serüvenle yüzleştirir. Kulübede iki adamlı kaldığı bölümde, bu iki karakteri karşıt uçlara savurur Chaplin, 'berduş'sa onların arasında sadece hayatta kalmaya çalışır. Biri 'saf kötülük'ü, diğeryse 'iyilik'i temsil eden bu iki adam, kahramanımızın da bizler gibi bir 'seyirci' gibi izlediği amansız bir mücadeleye tutuşur, kötülük kazanır gibi görünse de iyiliğin zaferiyle noktalanır bu bölüm. Chaplin, 'açlık' kavramını öylesine müthiş bir sahneyle doldurur ki burada, ondan başka kimsenin aklına gelemeyecek bir fikir olduğunu hissederiz. Ayakkabısını pişirip 'iyi adam'la birlikte yedikleri sahne, onun dehasının yalnızca küçük bir parçasını gösterir bize.

'Berduş'un maden kasabasına gelip de Georgia'ya görmesi, hikayeyi bambaşka bir boyuta yönlendirir. Artık kahramanın motivasyonu tümüyle değişmiştir, altın arayışından 'aşk'a doğru evrilir birdenbire. Genç kadının onunla eğlenmesiyle seyirciyi karaktere daha da yaklaştırmak için önemli bir hamledir. Bir klişedir bu belki ama 'güç' karşısında ezilmeye mahkum kahramanımızı dibe doğru itecek özelliğe sahiptir. Bir 'mucize'den başka hiçbir şeyin onu kurtaramayacağını hissederiz bu noktada. 'Dürüst' ve 'iyi' olması, onun yazgısını etkileyecek midir, o da belirsizdir. Chaplin,

aktörlüğünü bir yana bırakırsak, senarist ve yönetmen kimlikleriyle zirve yapar bu anlarda. 'Düşmüş' karakterini yeniden ayağa kaldırarak hamleyi yapar, onu yerde bırakmak değildir tercihi. 'Küçük adam'ın 'büyüme' vakti gelmiştir, onu ezip un ufak eden toplumla hesaplaşması kaçınılmazdır artık. Ve 'mucize' gerçekleşir...

Bastonu, şapkası, bol pantolonu, dar ceketi, kocaman ayakkabıları ve bıyığıyla 'şaka' gibi bir karakterdir 'berduş', insanoğlunun acımasız gerçekliği içine düşmüş bir 'uzaylı'dır adeta. "Altına Hücum"da da aynı durum söz konusudur, kaybetse bile (ki burada kazanır nihayetinde) insanın sıkıp suyunu çıkarır, özünü açığa çıkarmak için elinden geleni yapar. 'Hiçbir yerden' gelen bu karakter, kendisini dönüştürürken çevresini de ayağa kaldırır, 'düzen'in tekerine 'iyilik çomağı'nı sokar.

Charlie Chaplin, 'mesele'sini anlatırken didaktik olmaktan özenle kaçınır "Altına Hücum"da, olayları doğal akışı içinde değerlendirir, eleştirisini bu yapının dışına çıkmadan ortaya koyar. Çevresel faktörleri de mükemmelen kullanır, hikayesinin önemli malzemeleri haline getirir onları. Her şey, en ufak bir 'gereç' bile onun için 'gerekli'dir, derdini anlatırken onlardan yararlanır. Benzersiz komedik yetenekleriyle izleyeni çatlayana kadar güldürür, ama bir önceki sahnedeki yoğun dramatik anlardan kalan gözyaşlarını silmeye vakit bulamaz izleyici. Her iki durumda da kendisi için ağlamakta ya da gülmektedir aslında, Chaplin'in sihinden kaçış yoktur. Bu sihir, insanı güldürüp ağlattığı gibi derin düşüncelere de sevk eder, tıpkı "Altına Hücum"daki karakterlerin neredeyse tamamının en az bir kere dalıp gittikleri gibi... ■

FİLMLERE REFERANS OLAN 11 BÜYÜK SİNEMA ÖDÜLÜ

Hazır Altın Küre'leri geride bırakmışken, Oscar'lar ve SİYAD Türk Sineması Ödülleri için adaylar açıklanmışken, film seçimi esnasında bizlere referans olan en önemli sinema ödülleri şöyle bir hatırlayalım mı?

SİNEMADA YA DA EVDE BİR FİLM İZLEMEDEN EVVEL MUHAKKAK YÖNETMENİNE, OYUNCULARINA, TÜRÜNE BAKARAK BİR ÖN BİLGİ

ediniriz. Bunlardan hiçbiri bize bir fikir vermiyorsa, sıradaki ilk referans o filmin aldığı ödüller olur genelde. B irinciliği de hep Oscar göğüsler. Ne kadar eleştirilse de de, ticari sinemanın bir pazarlama taktiği olarak karalansa da, 82 yıldır Oscar'lar sinemaseverleri en çok heyecanlandıran, dünyanın en prestijli ve en bilinen film ödülleri. Bu sene 27 Şubat'ta dağıtılacak Oscar ödülleri heyecanla beklerken, sinema dünyasının yerli ve yabancı en önemli ödülleri derli toplu bir şekilde hatırlatmak istedik. Dünyanın dört bir yanında, irili ufaklı film festivallerinde dağıtılan ve buraya alamadığımız nice önemli sinema ödülüne de kalpten selamlarımızı yollayalım.

1 OSCAR

İnsanların adını en çok duyduğu, sinemanın en popüler ödülü... Bir filme verilebilecek en mühim paye. Akademi Ödülleri olarak da bilinen Oscar'ların ilki 16 Mayıs 1929'da dağıtıldı. Film endüstrisini avucunda tutan bu ödül, 1957'den itibaren sadece Hollywood yapımlarına değil, dünya sinemasından örneklerle de veriliyor. Bir film makarası üzerinde elinde kılıcıyla dikilen erkek figürü olarak tasarlanan Oscar heykeli 1939'da bu ismi aldı. Geçen yıla kadar her sene en iyi film kategorisine 5 aday belirlenirken, artık ilk yıllarda olduğu gibi 10 film anons ediliyor ve şubat ayında sahiplerini buluyor. "Ben-Hur", "Titanik", "Yüzüklerin Efendisi: Kralın Dönüşü" 11 dalda Oscar alıp rekor kırarken, Katharine Hepburn 4 kez Oscar alarak, Meryl Streep 15 kez aday olarak Oscar tarihine adlarını yazdırdılar.

2 ALTIN KÜRE

Oscar'ların ardından, başta sinemaseverler olmak üzere dizi meraklılarını da bizdeki saat farkından dolayı sabaha karşı ekran başında esir eden bir başka önemli ödül. Hollywood Yabancı Basın Birliği tarafından 1944'ten beri dağıtılan bu ödüllerin diğerlerinden belki de en büyük farkı, resmi bir yemek töreniyle vuku bulması. Adaylar ve davetliler masasında yemeğin ve içkinin tadını çıkarırken, gayet samimi ve sıcak bir ortamda ödüller açıklanıyor ve kazanan mikrofona davet ediliyor. Bu sene ocak ayında 68. kez düzenlenen Altın Küre ödül töreni, aynı zamanda Oscar adaylarının ve kazanacakların da habercisi olarak görülüyor. Meryl Streep, Akademi Ödülleri'nde olduğu gibi bu ödülleri de en dikkat çeken ismi, kendisinin tam 25 adaylığı ve 7 kez bu ödülü kucaklamışlığı var.

3 ALTIN PALMİYE
Avrupa kıtasının şüphesiz en gözde ödülü... Aslında 1939'da başlamasına karşın 2. Dünya Savaşı'nın patlak vermesi üzerine 1946'ya kadar ara verilen Cannes Film Festivali, resmi olarak 1955'ten itibaren bu ödülün adını koyarak yoluna devam etti. Mayıs ayının en önemli sinema olayı olarak kabul gören Cannes Film Festivali, özellikle 1960'larda ve 70'lerde magazin basınının bolca malzeme çıkardığı bir etkinlikti diyebiliriz. Genç şöhret adaylarının sere serpe verdikleri çıplak pozlarla bol bol gündeme gelen Cannes, bugün artık dünya sinemasının en prestijli filmlerinin yarıştığı, ciddi bir film festivali olarak selamlanıyor. 1982'de Yılmaz Güney'in "Yol" filmiyle ülkemize kazandırdığı Altın Palmiye, 2008'de "Üç Maymun"la yönetmen kategorisinde Nuri Bilge Ceylan'a da verildi.

4 ALTIN PORTAKAL
Cannes Film Festivali dünya çapında ses getirince, aynısı bizde niye olmasın diye düşünerek, palmyeleriyle, deniziyle tıpkı Cannes'a benzeyen Antalya'da bu işe soyunmuş olmalıyız. Aslında gayet de iyi olmuş, zira Altın Portakal halen Türkiye'nin en eski ve en önemli film festivali. İlki 1964'te düzenlenen ve 12 Eylül askeri darbesinin yapıldığı 1980 yılı hariç günümüze dek aralıksız süren festival, Türk sinemasının krizden çıkması üzerine son yıllarda yeniden eski prestijini kazanmış durumda. 2011'de 48. kez düzenlenecek olan festivalde, Türk sinemasının en önemli yönetmenleri en yeni filmleriyle boy gösteriyor ve adeta yapıtlarını bu festivalin takvimine yetiştirmeye çalışıyorlar. Elinde portakal tutan Venüs heykeli, festivalin hem simgesi hem de Oscar'ı andıran ödülü...

5 ALTIN AYI
1964'te türlü zorluklar aşılarak yurt dışına çıkarılan Metin Erksan'ın "Susuz Yaz" adlı filminin büyük ödülü kazanarak ülkemize uluslararası arenada ilk önemli mükâfatı getirmesinden ötürü de ayrı bir muhabbetle sevdiğimiz, dünya sinema sektörünün en sağlam ödülllerinden biri. 1951'den bu yana her sene şubat ayında gerçekleşen ve Berlinale olarak da anılan Berlin Film Festivali, özellikle 2000'li yıllarda yeniden gözde olmuş durumda. Zira 2004'te Fatih Akın "Duvara Karşı" ile, 2010'da ise Semih Kaplanoğlu "Bal" filmiyle Altın Ayı'yı kazandılar. Berlin şehrinin sembolü olan 'ayı' figürü şeklinde tasarlanıyor ödül. Dünya sinemasından örnekler de bu ödül için kıyasıya bir mücadele veriyorlar. Altın Palmiye ve Altın Aslan'la beraber Avrupa kıtasının en mühim üç heykeltciğinden biri...

6

7

8

6 ALTIN ASLAN

Venedik Film Festivali'nde kazanan filmlere verilen en büyük ödülün adı... Geçmişte başka kategorilerde bu festivalde ödül kazansak da, henüz Altın Aslan'lı bir filmimiz mevcut değil. Kökeni Mussolini'nin faşist rejim dönemine dek uzanan ve bir süre Mussolini Kupası olarak dağıtılan ödüller, 1947 ve 1948'de Büyük Uluslararası Venedik Ödülü adıyla verildi. 1949'dan itibaren bugünkü ismini ve itibarını kazandı. Dünya sinemasından filmlerin yarıştığı festival eylül ayında düzenleniyor. Festivalin bir özelliği de, çeşitli politik nedenlerden ötürü 1969-1979 yılları arasında hiç yapılmamış olması. Son yıllarda "Brokeback Dağı" (Brokeback Mountain), "Dikkat, Şehvet" (Se Jie), "Başka Bir Yerde" (Somewhere) gibi cesur ve ses getiren yapımların kucakladığı Altın Aslan, eylülde yeni sahipleri için kükreyecek.

7 SİYAD

Arka Pencere ekibinin de üyesi olduğu Sinema Yazarları Derneği tarafından 1967'den bu yana 42 yıldır düzenli olarak yapılan 'Yılın En İyi Filmleri' listesi, kendilerini bu mesleğe adanmış uzman eleştirmenlerin kişisel oylarıyla belirleniyor. Ve her sene kazananlar açıklandığında da mutlaka itirazlar yükseliyor, listelerin taraflı ve elitist olduğu yönünde haksız suçlamalar ortaya atılıyor. Buna karşın özellikle son 10-15 yıldır, törenin TV'den canlı yayınla verilmesiyle de SİYAD ödülleri müthiş bir ilgi ve prestij kazanmış durumda. Yerli ve yabancı filmlerin ayrı ayrı değerlendirilip, kazananların aynı gece duyurulduğu SİYAD Ödülleri bu yıl 24 Şubat Perşembe akşamı sahiplerini bulacak. Sonuçtan memnun kalmayanların veryansınlarını, hafta boyunca TV'den takip edebilirsiniz...

8 CÉSAR

Fransız sinemasına verilen ulusal bir ödül olsa da, en iyi yabancı film kategorisi dahilinde dünya sineması da César yarışında kendini gösteriyor. Türkiye'nin geçmişte "Yol" ve "Duvara Karşı" ile aday olduğunu hemen belirtelim. César ödüllerinin mazisi çok eski değil, ilk kez 1975 yılında dağıtıldı. Amerika'daki Oscar ödüllerinin Fransa'daki karşılığı sayılabilecek César'lar, sanıldığı gibi adını Roma imparatorundan değil, Fransız heykeltıraş César Baldaccini'den alıyor. Ve César'lar da tıpkı Oscar, Altın Ayı ve SİYAD ödülleri gibi, şubat ayında sahiplerini buluyor. Fransızlar her konuda olduğu gibi ödül alıp verirken de farklarını ortaya koyuyor. En son geçen sene "Yeraltı Peygamberi"nin (Un Prophète) neredeyse bütün ödüllerini silip süpürdüğü gecede, Hollywood'un ünlü starları da boy göstermişti...

9

10

11

9 SUNDANCE

George Roy Hill'in ölümsüz "Sonsuz Ölüm" (Butch Cassidy And The Sundance Kid) filmini seyredenler, bağlantıyı hemen kuracaktır. Bu büyük klasikte Sundance Kid'i canlandıran Redford, aynı zamanda Sundance Film Festivali'nin de kurucusu ve isim babası. Büyük bütçeli filmlerin yarıştığı Oscar'lara bir alternatif getirme amacıyla ortaya çıkan festival, zaman içerisinde dünyanın gözünü diktiği çok prestijli bir organizasyona dönüştü. Zira burada, bağımsız yönetmenlerin çektiği yenilikçi yapıtlar vitrine çıkmaya başladı. 1981'den itibaren Robert Redford'un el atmasıyla büyüyen 1991'de bugünkü ismini alan ve her geçen sene önemi biraz daha artan festival, ABD'nin Utah eyaletinde Salt Lake şehrinde ocak ayında düzenleniyor, bu da demek oluyor ki bu yılın galipleri bu hafta açıklanıyor.

10 ALTIN LALE

Altın Portakal'la birlikte Adana Altın Koza da kuşkusuz ülkemizin en köklü film festivali ancak listeye İstanbul Film Festivali'nin Altın Lale'sini almayı uygun gördük. 12 Eylül'le beraber Sinematek'in de 'sakıncalı' görülerek kapatılması üzerine, dünya sinemasından tamamen koparılan İstanbullu seyirci için çölde vaha vazifesi gören Sinema Günleri etkinliği, 1982'de başladı. Sonraları işin kapsamı gelişti ve bugün İstanbul Film Festivali olarak bildiğimiz, dünyanın en saygın organizasyonlarından birine dönüştü. 1985'ten itibaren 'Uluslararası Yarışma' bölümünde Altın Lale ödülü verilmeye başlandı. Her yıl nisan ayında baharla beraber kapımızı çalan festivalde geçen sene Altın Lale alan "Çölde Kutup Ayısı" şu günlerde vizyonda...

11 BAFTA

Amerika'nın Oscar'ı, Fransa'nın César'ı varsa, İngiltere'nin de BAFTA'sı var diyebiliriz. Adının açılımı 'The British Academy Of Film And Television Arts' olan birlik tarafından her sene sinema ve TV dallarında dağıtılan ödüllerin geçmişi 1947'ye uzanıyor. O tarihte David Lean, Carol Reed, Charles Laughton gibi beyazperdenin ustaları tarafından kurulan İngiliz Film Akademisi, 1976'da şimdiki adını aldı. BAFTA da, diğer önemli ödüller gibi şubat ayında sahiplerini buluyor. Bugün artık 60 küsur yılı geride bırakan BAFTA'nın ana ofisi Londra'da ancak İskoçya, Galler, New York ve Los Angeles'ta da ofisleri mevcut. Hatta LA ofisi, 1989'dan beri BAFTA/LA olarak kendi ödülleri dağıtıyor. Ödülse, heykeltıraş Mitzi Cunliffe tarafından tasarlanan bir tiyatro maskesi.

ANTRAKT

René Clair'in ilk filmi olan 1924 tarihli "Antrakt" (Entr'acte) sürrealist sinemanın gidişatını belirleyen erken örneklerden biri. 22 dakikalık sessiz film, klasik hikaye anlatım araçlarını yok sayıp sinema grameri üzerine kafa patlatan gizli bir başyapıt olarak dikkat çekiyor.

FRANSIZ SİNEMA TARİHİNİN EN ÖNEMLİ İSİMLERİ ARASINDA YER ALMASINA RAĞMEN, BUGÜN ARTIK NE YAZIK Kİ PEK

bilinmeyen yahut hatırlanmayan bir sinemacı olan René Clair'in ilk filmi olma özelliğini taşıyan "Antrakt" için 'sürrealist sinemanın öncüsü' tanımı kullanılabilir rahatlıkla. Filmin senaryosunu ünlü ressam ve şair Francis Picabia ile beraber kaleme alan yönetmenin filmografisine ters düşen bir yapım aslında bu. Zira kariyerini daha ziyade büyüdü (bilhassa romantik) komediler üzerine inşa etmiş olan Clair'in dadaizm, sürrealizm ve modernizm gibi akımların etkisiyle çektiği "Antrakt" klasik bir film modeli içermiyor oluşuyla hikaye anlatım sinemasından hayli uzağa düşüyor. Hatta filmin bildiğimiz anlamda herhangi bir hikaye barındırmadığı bile söylenebilir. Ortada bir cenaze olduğunu ve kalabalık bir insan güruhunun tabutun peşinde koşturup durduğunu biliyoruz, gerisi ise muğlak. Ya da daha doğru bir tabirle; üst üste bindirilmiş tuhaf imgeler bütününden oluşan gerçeküstücü bir deneme duruyor karşımızda.

Esasında "Antrakt" ı hareketin doğası üzerine sıra dışı bir zihin egzersizi ya da kurgunun yaratıcılığa kattığı özgürlük üzerine bir deney olarak görmek pekala mümkün. Günümüzde artık sıklıkla karşımıza çıkan ağır çekimler, bindirmeler, sıra dışı kamera açıları ya da çeşitli hileler (bugünün özel efektleri) vasıtasıyla René Clair'in görünenin ötesinde farklı anlamlar peşinde koşan bir yapı oluşturduğunu söyleyebiliriz.

Her ne kadar ilk bakışta sözgelimi Luis Bunuel'in sürrealist sinemanın başyapıtları olarak kabul edilen "Bir Endülü Köpeği" (Un Chien Andalou) ve "Altın Çağ" (L'Age d'Or)

filmleri ya da Germaine Dulac'ın başlı başına sarsıcı bir deneyim sayılabilecek "Deniz Kabuğu ve Mollalık"ı (La Coquille et le Clergyman) kadar yoğun ve şok edici düzeyde gerçek dışı görüntüler barındırmasa da "Antrakt"ın yapım tarihi itibarıyla bu filmlere ilham verdiği ve onların önünü açtığı savunulabilir...

Francis Picabia'nın yanı sıra, Man Ray ve Marcel Duchamp gibi sanatçıların da rol aldığı filmin yapımcılığını ünlü İsveçli sanat koleksiyoncusu Rolf de Maré üstleniyor. Filmde izlediğimiz aktörlerin hemen hepsi ressam, koreograf, besteci ya da yazarlardan oluşuyor. Yani ortada tam anlamıyla bir avangart çalışma var diyebiliriz. Tabii haliyle bu durum, filmi her zevke hitap eden bir yapım olmaktan da çıkartıyor. Zaten algılanması ve dolayısıyla takip edilmesi imkansız yakın duran yapısı itibarıyla "Antrakt"ı anlamlandırmaya çalışmak da beyhude bir çabadan pek öteye gitmeyecektir.

Sakallı bir balerinden tutun tepetaklak edilmiş şehir görüntülerine, bir adamın kafasında alev alan kibrit çöplerinden Paris damları üzerinde uçan (ya da yüzen) kağıttan gemilere, durmaksızın hoplayıp zıplayan insanlardan balon kafalı kuklalara kadar sayısız tuhaf imgenin önümüze dizildiği filmin, konvansiyonel sinemanın anlatı biçimine müptela olan izleyiciye bir tür eziyet gibi, daha açık konuşmak gerekirse Çin işkencesinden farksız geleceği muhakkak. Ancak film çekmek isteyenlerin, en basitinden sırf hikaye anlatımı hakkında bile çok şey öğrenebileceği bir yapım "Antrakt". Sesin henüz icat edilmediği bir dönemden çıkagelen, sadece görüntünün dili ve kurgunun vaat ettiği olanaklarla bir öykü ya da yalnızca bir 'deney'

yaratmak üzerine bilgilendirici bir tecrübe duruyor önümüzde.

Sinemada montaj felsefesine dair en yaratıcı fikirlerden birçoğuna sahip olan "Antrakt", Erik Satie imzalı müzikleriyle de bu yapıyı destekliyor ve nedenselliğin tamamen ortadan kalktığı, tekniğin ziyadesiyle ön plana çıktığı bir farsa dönüşüyor adeta.

Yapıtın René Clair sinemasının epey dışına konuşlanmış bir örnek olduğundan daha önce bahsetmiştik. Clair'in dada ve sürrealizm etkisinde yaptığı sayılı filmlerden biri olan "Antrakt", yönetmenin özellikle uzun metraj çalışmalarından belirgin biçimde ayrılıyor. Kurgunun ve görselliğin kullanımı, sıklıkla göze çarpan çeşitli üslup arayışları ya da mizahi unsurlara rağmen, yönetmenin uzun metrajları geleneksel anlatı kalıplarına meyleden, bilhassa kariyerinin son yıllarındaki yapımlar ise düpedüz klasik sinema sınıfına giren işlerdir. Yine de temelde bir komedi filmi olarak tanımlayabileceğimiz "Antrakt" ile yönetmenin uzun metrajları arasında kurgunun biçimsel izleği ve görsel tarz açısından kimi benzerlikler yakalamak da mümkün. Sözgelimi midesi geniş bir atın yediği şapka ve bunu müteakip gelişen ilginçliklerin anlatıldığı tadından yenmeyen bir komedi olan "Hasır Şapka" (Un Chapeau de Paille d'Italie) ya da büyük ikramiyeyi kazanan piyango bileti gibi beylik bir fikre yaslandığı halde orijinallikte sınır tanımayan yanlışlıklar komedyası "Milyon" (Le Million) gibi erken dönem yapımlar özellikle kurguda yakalamış oldukları dinamizmle "Antrakt" ı fazlasıyla çağrıştırmaktalar. Fakat elbette bu demek değil ki "Antrakt" eşine benzerine öyle kolayca rastlanabilecek bir deneyim. Kazurat çukurunda 24 karat bulmak gibi desek az...

ŞEY

SEY", SIKÇA BİR ARAYA GETİRİLEN KORKU VE BİLİMKURGU JANRLARINI, ŞÜPHE ve paranoya atmosferiyle harmanlamasıyla bir şahesere dönüşür.

John Carpenter'ın filmdeki en etkileyici başarılarından biri, salt başı ve sonuyla bir anlatı bütünlüğü yaratabilmesidir belki. Eşsiz finali, izleyene sayısız soru bırakır ve uzun süre aklınıza çakılı kalır. Açılış sahnesi ise az sonra izleyeceklerimizin bir özeti gibidir: Tamamı karlarla kaplı beyaz bir çölü andıran Antarktika'da, insan uygarlığının ulaştığı en yüksek teknolojiyi temsil eden bir helikopter, karların içinde ondan kaçan vahşi bir kurt köpeğini kovalar. Hemen akabinde başkarakter MacReady'nin (Kurt Russell) bilgisayarda satranç oynadığını görürüz. Oyunu kaybeder ve kızgınlıkla bilgisayarın içine elindeki viski bardağını boşaltır. Köpeği öldürmeye çalışırken canlarından olan Norveçlilerle MacReady'nin ilkel tepkisi birbiriyle örtüşür. Pire için yorgan yakılmıştır.

John Carpenter, filmin omurgasını, pire için yorgan yakma esprisi üzerine kurar. Gözle görülmeyen, aklımızın almadığı fakat bizi deli gibi kaşıdıran pireden kurtulmak için yorgandan olmamız, kutuptaki araştırma ekibinin, başlarına musallat olan uzaylıdan kurtulmak adına birbirlerini öldürüp, nihayet kapıldıkları paranoyanın etkisiyle araştırma üssünü yok etmeleriyle sonuçlanır.

Post modern korku sinemasının gözbebeği olan kapalı alan ve paranoyak toplum temaları filmin belkemiğini oluşturur. Uzaylı organizmanın önce köpek sonra insan suretinde bu kapalı mekana sızması, zoraki bir aradalığın içten çökmesine neden olur. Bizi düşmanlığa sevk eden hep güven duygusunun yitimi değil midir zaten?

Uzaylının ilk saldırısı, ilk sahnede gördüğümüz köpek eliyle gerçekleşir. Kapatıldığı barınaktaki diğer köpeklerle musallat olur. Onları bünyesine katar, asimile eder. Her tarafından tendonlar, dokunaçlar, uzuvlar fırlamış grotesk bir yaratığa dönüşür. Şekilsizleştirir. Bu, uzaylının gerçek yüzü de değildir aslında. Film boyunca göreceğimiz

ucube formlarından sadece bir tanesidir. Uzaylının 'gerçek' şeklini asla öğrenemeyiz. Büründüğü çeşitli yaratıklardan hangisinin hakiki suret olduğunu John Carpenter bize söylemez. Orijinali var olmayan bir kopyadır adeta. Bu açıdan "The Matrix Reloaded"ın Ajan Smith'ine benzer. Durmaksızın kopyasını üreten, tek amacı bir suret enflasyonu yaratmak olan fakat ortada bir orijinali bulunmayan, saf bir simulakradır.

John Carpenter, uzaylıyı aynen "Yaratık" (Alien) filmindeki gibi bir biyolojik kara delik olarak tasarlar. Yaşayan bir organizmaya dadanan, onu yutup öldüren, yerine kendisini koyan bir parazittir bu uzaylı. Yönetmen, dönüşüm sahnelerini her seferinde başka bir anatomiyle seyirciye sunmayı seçer. Kâh parazitin girdiği vücudun kafasından uzuvlar çıkar, kâh karnı keskin dişlere sahip büyük bir ağza dönüşür, kâh tüm beden ahtapot gibi dokunaçlarla kaplanır. Her seferinde başka bir forma bürünmesi ve bu ürkütücü dönüşümden önce normal bir insan gibi davranması onu katıksız bir korku öznesine dönüştürür. Metamorfoz sahneleri bize yarattığın neye benzediğini göstermek için yoktur. Yönetmen bu sahneleri bizi uzaylının öngörülemezliğiyle dehşete düşürmek için kullanır. Araştırma üssünde hiç kimse görüldüğü gibi olmayabilir. Her an en mülayim kişinin vücudu korkunç bir değişim geçirebilir. Kimin uzaylı olduğunu bilemeyiz.

Bu açıdan film zarf ile mazruf arasına kırmızı bir çizgi çeker. Kimin insan kimin uzaylı olduğu muğlaktır artık. Dahası, uzaylı akılsız bir hayvan değildir. Ekibin arasına nifak tohumları serpiştirmek ve kolektif psikolojilerini paranoyayla donatmak için kumpaslar kurar. Hep ekipten bir adım öndedir. John Carpenter'ın uzaylıyı betimleyişi, algılamadığımız ve gözümüzden tamamen saklı duran tehditlerin bizi en çok korkutanlar olduğunu bir kez daha gösterir. 📺

Carpenter'ın favori aktörü Kurt Russell, fiziksel olarak zorlayıcı başrol altından şanına yakışır bir performansla kalkıyor.

Uzaylının sonu, büyük ihtimalle bütçe kısıtlamalarından dolayı, biraz aceleye getirilmiş gibi duruyor.

ORİJİNAL ADI The Thing

YÖNETMEN John Carpenter

OYUNCULAR Kurt Russell, Wilford Brimley,

T.K. Carter, David Clennon, Keith David,

Richard Masur, Donald Moffat

YAPIM/SÜRE 1982 ABD, 104 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 2.0 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Universal)

Neredeyse 30 yaşında olmasına rağmen taze kalabilmiş, unutulmazlar arasına girmiş bir paranoya başyapıtı.

SAHTEKÂR

ORJİNAL ADI Changeling

YÖNETMEN Clint Eastwood

OYUNCULAR Angelina Jolie, John Malkovich,
Michael Kelly, Colm Feore, Amy Ryan

YAPIM/SÜRE 2008 ABD, 136 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Universal)

Clint Eastwood'un
artık o çok iyi
bildiğimiz geniş,
derin öykülerinden
biri daha...

1 920'LERİN LOS ANGELES'İNDA BİR ÇOCUK KAYBOLUR. DUL ANNE CHRISTINE COLLINS, dokuz yaşındaki oğlunun kaçırıldığına emindir. Olayla yakından ilgilenen polis teşkilatı, beş ay sonra acılı anneye müjdeli haberi verir; küçük Walter bulunmuştur. Oğluna kavuşacağı anı heyecanla bekleyen kadın, getirilen çocuğu görünce büyük şok yaşar... Bu çocuk kesinlikle kendi oğlu değildir. Ama hem polisler hem de çocuk aynı şeyi iddia etmekte, kadının yanlış olduğunu söylemektedirler. Ardından yıllar boyunca 'deliliğin' sınırlarında gezinilen yeni bir süreç başlar...

Yönetmen Clint Eastwood'un artık o çok iyi bildiğimiz geniş, derin öykülerinden biri daha... Seyircinin dikkatini hiç dağıtmamayı ve duygularını harekete geçirmeyi iyi bilen yaşlı kurt, her ebeveynin ve çocuğun 'gerilerek' izleyeceği, polis teşkilatını hallaç pamuğu gibi atan, üstelik de aynıyla vaki bir olaydan uyarlanmış "Sahtekâr" da 90 yıl öncesinin Amerikan toplumuna sert bir eleştirelilikle bakıyor. Asla yüksek tempoda

seyretmeyen ama temposunu da hiç kaybetmeyen o tuhaf filmlerden biri var karşımızda. Seyircinin karakterlere yönelik kuşkusu, "Yoksa... Gerçekten olabilir mi..." soruları da ayrı bir tat katıyor bu uzun öyküye.

Alabildiğine katı ve köşeli çizilmiş karakterler, Angelina Jolie'nin seyircinin gözünde ister istemez 'mesafeli' duran oyunculuğuna rağmen kolayca unutulacak gibi değil. Tüm karakterlerin ortak noktası ise farklı açılardan da olsa 'üzücülük' taşımaları...

Bu kadar iç karartıcı ve kasvetli ama bir o kadar da 'seyirciyi can evinden vuran' film az bulunur doğrusu. Clint Eastwood ve Angelina Jolie ikilisi, böylesi bir etkiye ulaşmayı başarıyorlar. Filmin özellikle annelerin sinirlerini bozacak cinsten olduğunu da önemle vurgulayalım. 📺

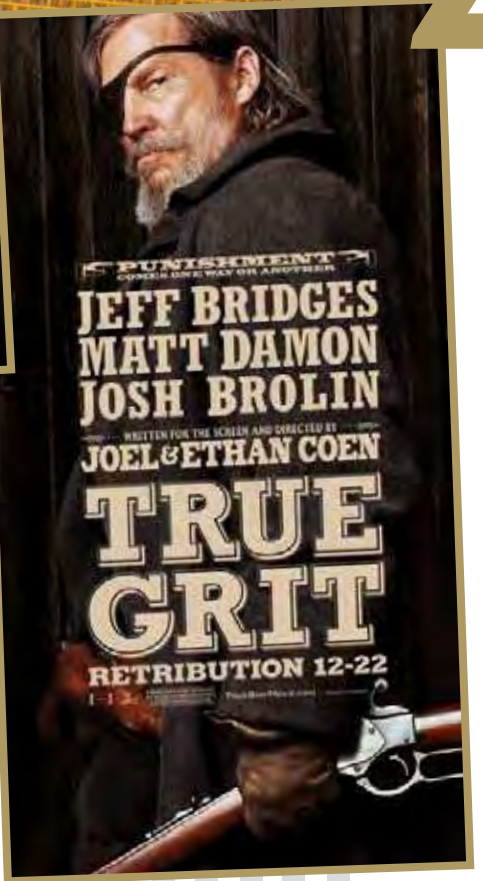
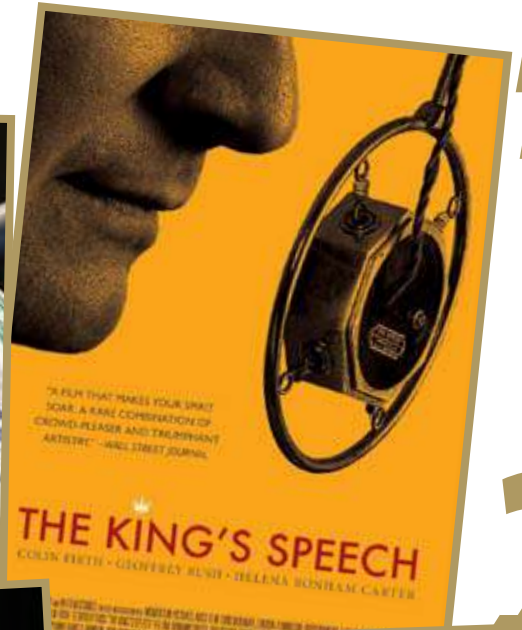
Sanat yönetimi mükemmel düzeyde...

Hukuk ve tıp bir yana... Ve karşımızda, örgütlü dinin 'kurtarıcılık' misyonu!

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - En İyi Film

Bu yılın Oscar adaylarına ayırdık sayfamızı bu hafta... 'En İyi Film' adaylarıyla başlayalım... Geçen yıl başlayan uygulamayla 10 aday açıklandı bu yıl da. Çoğunun hiçbir şansının olmadığını belirtelim önce. "Sosyal Ağ"ın (The Social Network) kazanmasının garanti görüldüğü bu daldaki diğer adaylar arasında "Zoraki Kral" (The King's Speech) ve "İz Peşinde" (True Grit) sürpriz yapabilir.

2 - En İyi Yönetmen

Bu dalda da haliyle "Sosyal Ağ"ın yönetmeni David Fincher büyük favori. 'En İyi Film' dalında yaşanabilecek bir sürpriz buraya da sirayet edebilir, yani Tom Hooper ya da Coen'ler kazanabilir ödülü. Ama bunun küçük bir olasılık olduğu da apaçık ortada.

3 - En İyi Erkek Oyuncu

Sürpriz beklentisinin sıfır olduğu bir dal. "Zoraki Kral"daki performansı Colin Firth, pek değişmeyecek bir yüzdeyle hedefe doğru emin adımlarla koşuyor. 4J, yani Javier Bardem, Jeff Bridges, Jesse Eisenberg ve James Franco'ysa 'adaylık onuru'yla kalacak gibiler.

4 - En İyi Kadın Oyuncu

İşte sürpriz beklenmeyen bir dal daha. Tilda Swinton'ın "Benim Adım Aşk"la (Io Sono L'Amore) aday gösterilmemesiyle Natalie Portman'ın "Siyah Kuğu" (Black Swan) performansı yalnız kalmış görünüyor. Annette Bening, Nicole Kidman, Jennifer Lawrence ve Michelle Williams'a da bir başka kışı beklemek kalıyor!

5 - En İyi Senaryo

Özgün senaryoda "Zoraki Kral", uyarlama senaryodaysa "Sosyal Ağ" öne çıkıyor gibi görünse de sürpriz beklentisi yüksek bu dalda. Her iki kategoride de bu senaryoları zorlayacak çalışmalar mevcut. Özgün senaryoda "Başlangıç", uyarlama senaryodaysa "İz Peşinde"ye şans tanımakta yarar var.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00

“ Kariyerinize ne olursa olsun, yeteneğiniz hiçbir zaman kaybolmaz. ”

Alfred Hitchcock